

HELDENSPELDJE VAN AMSTERDAM VOOR MEDEWERKERS OUDERENZORG

‘Wat een geluk dat jij een rots in de branding bleef’

Op woensdag 12 mei - de Dag van de Verpleging - zijn de mensen die in de ouderenzorg werken in het zonnetje gezet door de gemeente Amsterdam. Locoburgemeester Egbert de Vries reikte heldenspeldjes uit in de tuin van verpleeghuis Van 't Hofflaan. Onder anderen aan Linda Melman van het Flevohuis in Oost. De uitreiking van de speld staat voor haar symbool voor het afsluiten van een periode in de ouderenzorg die hopelijk nooit meer terugkomt.

Door Linda van den Dobbelsteen

De locoburgermeester sprak mooie woorden over Linda: “Er zijn voor elkaar, dat vind jij belangrijk. Precies een jaar na de corona-uitbraak zette jij je gevoelens op papier om zo met je collega's te delen wat jullie samen meegemaakt hebben. Je omschrijft die tijd als een zwarte periode waarin de machteloosheid het ergste was. Onbegrip, angst, schuld, alles spookte door het hoofd. Wat een geluk dat jij de rots in branding bleef zoals we je kennen. En wat een opluchting dat de vaccins er zijn en jij als prikker hierin je rol pakt.”

In de tuin van verpleeghuis van 't Hofflaan reikte locoburgemeester Egbert de Vries heldenspeldjes uit aan acht verplegers en verpleegkundigen voor hun inzet tijdens corona. Onder anderen aan Linda Melman (in het leren jasje), teamleider bij het Flevohuis in Oost. “Het is een bizarre tijd geweest, maar de gezelligheid is terug in huis.”

Linda, teamleider revalidatieklinieken en spil in het coronateam van ZGAO, was enorm verrast. “Wat een eer. Ik vond het ook heel fijn om mensen van andere huizen te spreken over hun ervaringen het afgelopen jaar, allemaal huizen die het zwaar voor hun kiezen hebben gekregen. Net zoals wij.” Ze vertelt: “Bij ons vielen in de eerste golf de hardste klappen, bij andere verpleeghuizen juist

later. Ik ben erover gaan schrijven, dat viel op, daarom ben ik met het speldje vereerd denk ik. Ik wilde wat doen, onze gevoelens op papier zetten.” Na een korte stilte: “Het is een bizarre tijd geweest en deze speld is voor al mijn collega's.”

Bij ZGAO bleef het na de eerste golf relatief rustig. “We stonden op scherp wat betreft beschermende middelen en maat-

regelen, zoals mondkapjes, handhygiëne en afstand. Onze medewerkers staan sterk in hun schoenen, maar wat hebben we heftige dingen meegemaakt. De machteloosheid die je voelt wanneer een onbekend virus om zich heen slaat, dat heb ik opgeschreven. Natuurlijk was het voor cliënten en familieleden heel verdrietig. Onze huizen zijn altijd open voor bezoekers en het is hier de

zoete inval, in die tijd kon dat niet. Gelukkig zitten we nu, met dank aan de vaccins, in een andere tijd. We willen nooit meer meemaken wat we toen meemaakten.”

“Dat gevoel is natuurlijk niet zomaar weg. Maar we kunnen inmiddels weer lachen, hebben weer lol. Omdat bewoners gevaccineerd zijn, zijn de groepsactiviteiten terug. Er komen weer volop mensen over de vloer, zoals muzikanten en andere kunstenaars. Dat is ontzettend belangrijk voor onze bewoners. De gezelligheid komt langzaam maar zeker terug in huis. In De Open Hof en het Flevohuis zijn ook de buitenterrassen weer open. Zo kan ook bezoek weer een drankje drinken. Dat is fijn en gezellig om te zien.”

Terugkijkend zegt Linda: “Dat we het virus na de eerste golf onder controle hebben kunnen houden door te leren, keihard te werken en de inzet van beschermende middelen en maatregelen, daar ben ik trots op.” Ze kijkt nog even naar haar speldje. Lachend: “Ik ben het niet gewend om in het middelpunt te staan. Laat mij maar achter de schermen alles goed regelen. Dat doe ik met liefde.” Zoals de locoburgermeester al zei: een rots in de branding.

www.zgao.nl

Advertorial